

Jász Attila

A tökéletes ég

Molnár Péter és képei

Molnár Péter minden képe csoda. Külön univerzum minden egyes képe. Borges-i univerzum, olyan labirintus, ahol el lehet veszni, és ahol szívesen vesznek el egy 21. századi vidéki indián is. Csendes Toll. Tudja, hogy előbb-utóbb találkozik a képekben bolyongva barátjával, a Rajzolóval. Csendesen neszez valamelyik képe mélyén. Úgyis láthatatlan egyébként, a valós életben, az a típusú művészember, aki nem nyüzsög túl sokat a felszínen. Egy-egy képe előtt órákig el lehet csodálkozni. Szemlélődni. Figyelni az ösvények nyílását, rétegek egymásra épülését. Nézelődni. Bolyongani. És amikor nincs előtted a kép, emlékeidben pontosan él, egy reprodukció is tökéletesen felidézi (az élményt). És újra vágyat kelt, hogy ott állhass az eredeti előtt, egyedül és sokáig. Tekintettel simogatni a finom és halk grafitjeleket, az archaikusan modern festményrajzolatokat. Végigsétálni az egyszerre absztrakt és szakrális tájképeken, mint egy tengerparti, hullámok mosta kavicsmezőn.

Előfordul, hogy csak az ilyen, képekben megtestesülő csodák segítenek a külvilág által felzaklatott fehérembernek és indiánnak, azaz az emberi lényeknek megnyugodni, kicsit. Van, hogy csak valami finom zene. Vagy a csönd. Ahogy labirintusaiban elveszel. Csendes Toll néz egy ilyen képet, és megéri a régi keleti legendákat vagy Akutagava történeteit, amelyben a festők belépnek és eltűnnek a saját maguk által festett tájképben. Így tűnik el CsT is, és bolyong Molnár Péter képeinek labirintusában minden alkalommal, amikor teheti, a Mester dolgozószobájában vagy kiállításain. Ritka alkalmak, sajnos. Bár az ember nem baj, ha csak ritkán vesz el egy-egy képben és veszíti el önmaga egy részét is, mert nem könnyű onnan visszajönni. A szemlélődésből, a végtelenre lassított pillanatból visszatérni a mindennapi életbe. Amikor már észreveszed a hasonlóságban a különbséget, nagyjából el vagy veszve. Érzékeny vagy egy világra, amely nem evilági. Nem lesz könnyű újra a föld közelében élned, boldogulnod. Viszont lesz mire emlékezned, MP mester képi érzékenységre. Művei beleégnek agyad memóriájába, és örökké kitörölhetetlenek maradnak. Érzéseket és gondolatokat kapcsolhatsz hozzá mindörökké. Ahogy a Mester is létrehozta műveit, végtelen alázattal és szerénységgel.

Ha Csendes Toll nem indián lenne, hanem szerzetes, akkor a cellája falán valószínűleg egyetlen képként Molnár Péter egyik munkája lógna. Az sem lenne az övé, kölcsönkérné a Mestertől, és addig élne együtt vele, amíg meg nem szokta a képet a falon. Amikor a kapcsolat olyan intimmé válik, hogy szinte élete észrevétlen része lesz a kép. Akkor változtatna életén, kicserélné egy másikra, azt is kölcsönbe természetesen. És így, élete végéig frissen tartaná az intenzív kapcsolatot MP mester képeivel, nem is vágya soha más képekre. Kiállítani is kis cellákban kéne, álmodozik CsT, ahova be lehet költözni néhány órára vagy napra. Nem beszélni, nem szólni senkihez, csak együtt/egyedül lenni a képekkel.

A csoda mindig megfoghatatlan, épp azért hívjuk így. Nincs rá jobb szavunk. Ha nem is tudjuk pontosan, mit jelent. Ha nem is tudja pontosabban megfogalmazni Csendes Toll, ilyen különálló csodák Molnár Péter képei. Külön-külön. Együtt egy kész csoda-univerzum. Tökéletes ég. De. A képek csodája az emberi (angyali?) lény csodálatosságából fakad. Ezt ne feledjük megjegyezni, figyelmeztet Csendes Toll. Uff!

ps. rejtett részletek balladája

(MP mesternek a 70.-re)

*A cézárarcú vén bölcs valószínűleg
ugyanaz maradt, aki volt.
Fehérhajú gyerek.*

*A tökéletes ég rendíthetetlen ólomkatonája.
Hiába hogy önmagát alázatosan
húsig, csontig, lélekig
csupaszította vissza.*

*A még és a már a semmi vizét issza.
Csak a test öregszik, de ettől lesz tiszta.
Már nem teljes ember, de még nem gyarló angyal.
Apró részletek harcolnak benne a naggyal.*